

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.022/2025/3.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Csonka Pál kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (33. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.701.856/2022/30. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helységi Rendőrkapitányság Osztályi Alosztályi állományában 2016. szeptember 1. napjától fővizsgáló, 2018. november 1. napjától kiemelt fővizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A munkaköri leírásának IV. 1. pontja szerint a munkakörének célja a bünyügyi osztály hatáskörébe utalt bünyügyekben a bünyető eljárás lefolytatása, a nyilvántartásba vétellel kapcsolatos feladatok elvégzése. Általános munkaköri feladatait képezte a munkaköri leírásában meghatározottakon túl, az abban külön nem nevesített, de a

Szolgálat tevékenységi körébe tartozó mindazon eseti jellegű feladat végrehajtása, amely ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. Speciális munkaköri feladataihoz tartozott a bünygyi osztály hatáskörébe sorolt bünygyekben a törvényesség, szakszerűség, tervszerűség, időbeliség figyelembevételével a bünygyeljárás, közigazgatási eljárás lefolytatása, valamint külön utasítás alapján az osztály hatáskörébe utalt közigazgatási ügyekben az eljárás lefolytatása. Emellett a bünygyi osztály hatáskörébe és illetékességi körébe tartozó operatív felderítési munkákban is köteles volt eljárni, azokat határidőn belül, szakszerűen, törvényesen feldolgozni. Rögzítésre került továbbá, hogy a kiemelt fővizsgálói beosztással kapcsolatos munkaköri leírás kiegészítés a fővizsgálói munkakörre kiadott munkaköri leírással együtt kezelendő.

[2] A felperes a 2020. június 4. és 2022. szeptember 8. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a beosztásához nem tartozóan szemlebizottság-vezetői, felderítői, nyomozói, helyszíni irányító parancsnoki, forrányomos felderítői feladatokat rendszeresen ellátott; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest 2020. június 1. napjától 2023. január 31. napjáig számítottan 2.473.600 forint megbízási díj, és annak 2020. február 1. napjától számított késedelmi kamata, valamint 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 200%-ában jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatva.

[5] Az elsőfokú bíróság az eljárást a 19.K.701.856/2022/15. számú végzésével a sérelemdíj, valamint a 2022. szeptember 9. napjától 2023. január 31. napjáig terjedő időszakra előterjesztett megbízási díj igényre vonatkozó részében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 81. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette. Az eljárást megszüntető végzést a Fővárosi Ítéltábla a 4.Kpkf.750.463/2024/2. számú végzésével helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelt – 2.164.400 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter

irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII.30.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás) 2017. november 17. napjáig hatályban volt 2. pont g) alpontjára, 12-16. pontjaira, és az azt módosító 33/2017. (XI. 16.) ORFK utasítás 6/B. és 6/D. pontjaira alapította. A perbeli tényállást a felek által csatolt dokumentumok, a peres felek nyilatkozatai, a felperes személyes meghallgatása, Tanú1, Tanú2, Tanú3 és Tanú4 tanúk tanúvallomása alapján állapította meg. Indokolásában rögzítette, hogy az alperes a perbeli időszakban a felperes számára a beosztásához nem tartozó bűnügyi vizsgálói, bűnügyi nyomozati, közigazgatási eljárásokhoz kapcsolódó és szemlebizottság-vezetői feladatokat kötelező jelleggel előírt. Utalt a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében foglaltakra, megállapítva, hogy a felperes munkaköri leírása a fent hivatkozott ORFK utasításokban foglaltaknak nem felelt meg; a ténylegesen elvégzett feladatai a beosztására kógens módon meghatározott feladatokhoz nem igazodtak. Hangsúlyozta, hogy a hatályos ORFK utasítás meghatározza az ellátandó feladatok körét; a munkáltatónak a munkaköri leírás elkészítésekor ahhoz kell igazodnia; az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A gyanúsított- és tanúkihallgatásokhoz kapcsolódó esetszámokat tartalmazó kimutatás alapján megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban a beosztásába tartozó feladatainak ellátásán túl két másik (bűnügyi nyomozói és vizsgálói) beosztáshoz kapcsolódó feladatokat napi rendszerességgel, a napi munkaidejének túlnyomó részében teljes körűen ellátott, valamint esetenként szemlebizottság-vezetői tevékenységet is végzett, amely többletfeladat-ellátás és többletfelelősség a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságát – a Kúria azonos típusú perekre elvi döntést tartalmazó Mfv.II.10.304/2017/15., és az Mfv.I.10.751/2016/4.sz. ítéleteire is figyelemmel – megalapozza. A megbízási díj mértékét a kereseti kérelemnek megfelelő összegben határozta meg, mely során tekintettel volt arra a körülményre is, hogy a felperes feladatai, a rá osztott ügyek száma, a létszámhiány a korábban folyamatban volt, és jelen per tárgyává tett 20.K.702.516/2020. számú peres eljárással érintett – a 2017. június 4. napjától 2020. június 4. napjáig terjedő – időszakhoz képest a perbeli időszakban növekedtek, melyet Tanú3 és Tanú4 tanúvallomásai is alátámasztottak. E tanúvallomásokon felül Tanú1 és Tanú2 tanúvallomásai – az alperes által egyébként vitatott – a havonta legalább 15 napon keresztül megvalósuló, napi minimum 4 órában végzett nyomozói, helyszínelői feladatellátást is megerősítették.

A fellebbezés

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a felperes részére megítélt megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 150%-os mértékére történő mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben helytelen következtetéseket vont le, ugyanis a felperes a szolgálati jogviszony önkéntes létesítésével vállalta, hogy a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt előírások rá is vonatkoznak, melyekre tekintettel a számára jogszerűen előírt és meghatározott feladatokat köteles ellátni. Fenntartotta azon nyilatkozatát, miszerint a felperes a bűnügyi szolgálati ág feladatrésséhez kapcsolódó más tevékenységek ellátása mellett olyan többletfeladatot, ami a megbízási díj megfizetését indokolta volna, nem látott el. A felperes munkaköri leírása tartalmazta, hogy az abban meghatározott feladatokon túl a külön nem

nevesített, de a rendőrség tevékenységi körébe, feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat köteles végrehajtani, melyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. A szemlebizottság-vezetői feladatok a felperes konkrét, nevesített beosztásához nem tartoznak, azok a forrányomos munka részét képezik, ami a rendőrség alapfeladatainak egyike, ezáltal az a felperes számára kötelezően ellátandó feladatnak minősül. A felperes az ügyek kétharmadában vizsgálati, míg egyharmadában nyomozati tevékenységet végzett. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes szervezeti egysége tekintetében kimutatott arány azzal is magyarázható, hogy a felperes az állomány többi végrehajtó tagjánál bonyolultabb munkafeladatokban, ügyekben járt el, magasabb beosztásban dolgozott, magasabb bérezésben részesült. A bünygyi szolgálat tevékenysége nyomozati feladatai körében a felderítés és a vizsgálat a két fő rész; a két szakasz közötti átfedés lehetősége azonban nincs kizárva. Nincs egyetlen olyan jogszabályhely sem, ami a nyomozói és vizsgálati feladatok körét kategorikusan elhatárolná, azt csak a gyakorlat alapján lehet értelmezni. A felperes az általa megjelölt feladatokat a kinevezése szerinti beosztásához kapcsolódó feladatok helyett végezte; továbbá esetében nem beszélhetünk olyan magasabb felelősségi körről sem, ami alapján megbízási díjra jogosulttá válhatna. A vizsgálati jellegű feladatok kifejtése a felperes számára többletfeladatot nem generált, többletfelelősséget nem járt. A perbeli időszakban a felperes 7-10 szolgálati napon látott el forrányomos tevékenységet; átlagban havi 8,785 szolgálati napon dolgozott; a túlszolgálat átlagosan havi 5,428 óra volt, ami pénzben megváltásra került, amihez havi átlagban 0,75 óra szabadidő megváltás is társult. Álláspontja szerint túlzó a felperes azon állítása, miszerint az általa teljesített többletfeladat-ellátás minden egyes szolgálati napon legalább 4-5 órát tett ki, és helytelen azon hivatkozása is, hogy a perbeli időszakban a forrányomos tevékenységet 6 fő látta el.

[8] A felperes a fellebbezésre észrevételt nem tett.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a nyomozói és vizsgálati feladatok elhatárolásának kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte. A fellebbezés keretei között eljárva az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában az indokait részletesen kifejtette, amellyel az ítéltábla is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[11] A másodfokú bíróság előjáróban az irányadó jogszabályi környezetet tekintette át, annak eredményeként megállapította, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletének VII/2. pontja a nyomozó és vizsgáló beosztásokat egymástól külön beosztásként rendszeresítette, azonban ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI.8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közzlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[12] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló (fővizsgáló, kiemelt fővizsgáló) és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában szereplő nyomozás előkészítése és felderítés eljárási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati eljárási cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletének [35]-[36] bekezdéseiben, hogy a felperes a munkaidejének jelentős részében a beosztásába nem tartozó nyomozói, helyszínelői feladatokat látott el.

[13] Mivel a felperes keresetében a Hszt. 71. § (1) bekezdése c) pontjára alapított megbízási díj iránti követelést terjesztett elő, az elsőfokú bíróság alappal indult ki abból, hogy mi tekinthető a vizsgálói (fővizsgálói, kiemelt fővizsgálói) beosztáshoz tartozó feladatkörnek. Ezzel összefüggésben helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy 30/2015. BMr. 2. számú melléklete elkülöníti a nyomozó és a vizsgáló beosztást. Helytállóan jutott arra a következtetésre is, hogy a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, és a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét.

[14] A következőket bírói gyakorlat szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását” (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4.,

Kf.VII.39.389/2021/4.). Ezért annak, hogy a felperes a munkaköri leírását tudomásul vette, továbbá annak, hogy abban olyan feladatok szerepeltek, amelyek elvégzésére önállóan is képes volt, az ügy eldöntése szempontjából jelentősége nem volt, mert abban a megközelítésben csak az bírt relevanciával, hogy a felperes ténylegesen nyomozói, helyszínelői, esetenként – rendszeresen ismétlődve – szemlebizottság-vezetői feladatokat is ellátott-e. A Kúria határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. stb.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, ebből következően a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagját akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben ugyanis nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő; annak eldöntése során pedig az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott. A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[15] Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a bünyügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes fővizsgáló, kiemelt fővizsgáló beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat.

[16] A bíróság megállapította, hogy a szemlebizottság-vezetői feladatok ellátása sem tartozott a felperes beosztásába. A szemlebizottság-vezetői feladat a fővizsgálói, kiemelt fővizsgálói beosztáshoz képest többletfeladat; a munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozóak. A felperes beosztásához kell meghatározni a tényleges feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást, ugyanis azzal kiüresedne a besorolásra, illetményre és megbízásra vonatkozó szabályozás. A 13/2012. ORFK utasítás hatályvesztését követően sem történt változás a szemlebizottság-vezetői feladatok ellátása körében.

[17] A fentieket az alperesnek a Hszt. 13. § (1) és (2) bekezdéseire való hivatkozása sem cáfolta, hiszen a felperes és az alperes közötti hivatásos szolgálati jogviszony önkéntes vállalása nem azonos a többletfeladatokért járó ellentételezésről történő lemondással. A felperes a szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségének eleget tett, amikor az alperes utasításait teljesítve az eredeti beosztásához nem tartozó feladatokat is ellátta.

[18] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a nem vitatott tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti – fővizsgálói, kiemelt fővizsgáló – szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó – nyomozói, helyszínelői és szemlebizottság-vezetői – feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[19] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 200 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízási időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét. Az alperes azon az alapon vitatta a megbízási díj összecszerúságát, hogy a vizsgálói és nyomozati feladatok között a munka bonyolultsága, időigényessége, illetve a tudás szükségessége alapján nem lehet különbséget tenni. Az ítéltábla e körben arra mutat rá, hogy a kereseti kérelem jogalapja körében már elbírálásra került, hogy a vizsgáló és a nyomozó beosztás feladatai eltérnek egymástól, így azok azonosságára a megbízási díj mértéke körében az alperes eredményesen nem hivatkozhatott. A többletmunka (többletkötelezettség, többletfelelősség) ténye is a megbízási díj jogalapja körében értékelendő, hiszen a megbízási díjra való jogosultság pontosan azon az alapon illeti meg a felperest, hogy a beosztásához nem tartozóan eltérő beosztáshoz tartozó feladatot, többletmunkát végez. Az elsőfokú bíróság a mérlegelés során a többletfeladat rendszerességére, annak gyakoriságára alapította a döntését, mellyel kapcsolatban az alperes fellebbezésében ellentétes tényállítást nem tett. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (rendszeresség mérlegelése), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az a jogalap körébe tartozó vitatás mellett külön jogszabálysértést nem jelölt meg, a megbízási díj összecszerúsége tekintetében. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerúségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. A jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.). Tehát az alperes az összecszerúség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére.

[20] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Budapest Környéki Törvényszék 22. K.701.617/2022/22. és a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.331/2023/4. számú ítéleteire, mivel a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1-je után keletkezett és szerepel a Bírósági

Határozatok Gyűjteményében (Kúria Kfv.I.35.552/2021/6.). A felhívott ítéletek e kritériumoknak nem felelnek meg.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A felperesnek – fellebbezési ellenkérelem benyújtása hiányában – másodfokú perköltsége nem merült fel, így arról az ítéltáblának rendelkezni nem kellett.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a 173.152 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 7.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró